

eerste babbel zetten we aan naar Minakami waar Mark samen met Bungee Japan een bungeejump van 42 meter hoogte heeft geregeld voor me. Terwijl de crew mij in het harnas hijst, zijn ze benieuwd waarom ik niet bang of nerveus ben. Eerlijk? Mijn lichaam en hoofd zijn gewoon te moe om me zorgen te maken, waardoor ik eerder uitkijk naar de val en de nieuwe ervaring. Toegegeven, het moment dat ik naar beneden kijk vanop het platform krijg ik toch een kleine grimas op mijn gezicht, maar ik wil niet hebben dat ze me 'voor alle zekerheid' een duwtje moeten geven. Ik wil zelf springen, dus wanneer de man achter me aftelt, spring ik al op '2'. De adrenalinerush van de vrije val is ongeëvenaard en het volgende moment hang ik al schaterlachend ondersteboven. Mark heeft trouwens nog een extra surprise: het materiaal is vrijgegeven uit Rusland en Miyo heeft het pakket opgezonden naar Minakami. Dit wil dus zeggen dat ik vanaf morgen een echte GPS en een werkende iPhone zal hebben. Ik kan mijn geluk niet op.

Iroha Zaka

Nooit gedacht dat Japan zoveel mooie wegen zou bezitten, overal waar je kijkt zie je kronkelende sliertjes en haarspeldbochten op de kaart. Mark neemt het voortouw richting Sugo en het is best raar om na al die solo rijdagen het roer over te geven aan iemand anders. Het is de eerste droge zondag in een hele tijd en het is duidelijk te merken aan het aantal motorrijders op de baan. Bij een drankstop ontmoeten we de Amerikaanse Patrick, de oprichter van een community voor buitenlandse motorrijders. Hij kent de omgeving hier als zijn broekzak en biedt aan om een heel eind voor te rijden. Hij neemt ons mee naar de Iroha Zaka weg, en geloof me: dit is een route die zich onmiddellijk in mijn top tien van onvergetelijke momenten geboord heeft. De Romantic Road is een eenrichtingsbaan met tientallen haarspeldbochten, één stuk omlaag, het andere terug omhoog. Dit stukje circuit voor iedereen is veel te vlug voorbij en ik wens dat ik hier nog eens zou kunnen rijden maar dan zonder verkeer, op mijn eentje. Wanneer de avond valt zoek ik op aanraden van Patrick een camping aan de rand van het meer van Inawashiro. Het is al erg laat wanneer ik er arriveer en een dik kettingslot rond het hek geeft te kennen dat de camping gesloten is. Ik besluit toch een kijkje te nemen, misschien kan ik mijn tent gewoon opzetten op het strand en de motor achterlaten aan het hekken. Wanneer ik terugkom, ligt de Multistrada in het zand, de jiffy is in de grond gezakt waarna de motor overgewipt is. Daar sta ik dan, in het donker met enkel een Petzel-lampje op mijn kop en een motor met de wielen in de lucht. Geen tijd om erover te zeuren, koffers eraf en rechtzetten die handel. Veel zin om nog een hotelkamer te zoeken heb ik niet meer dus ik plant de tent gewoon naast de Multistrada neer (deze keer met schoteltje onder de zijpikkel) en zak af naar dromenland.

Sugo

Mijn tweede verplichte stop om de geschiedenis van Ducati in de kijker te zetten is het thuiscircuit van Yamaha: Sugo. De wegen naar Sugo doen me denken aan de omgeving rond Spa-Francorshamps, Sugo is dan ook een bergcircuit met enkele afdalingen en een steile heuvel. Ik weet heel goed waarom ik hier ben: de overwinning van Carl 'Foggy' Fogarty in de WSBK in 1998 met een Ducati 916. Ik krijg de hele race te zien op groot scherm als smaakmaker voor mijn eigen rondjes op Sugo, weliswaar aan boord van de Multistrada Enduro. De eigenaar van het circuit maakt me duidelijk dat ik de eerste ronde achter de pacecar moet blijven hangen én dat ik niet vlugger mag rijden dan 90 km/u, anders moet ik een daglicentie kopen. Een beetje teleurgesteld rij ik achter de wagen aan het circuit op maar tot mijn verbazing gaat de wagen flirten met die 90 per uur-grens en kan ik zelfs een beetje in de bochten leunen. Oude herinneringen aan circuitdagen wellen in me op en ik voel me een beetje nostalgisch, nooit gedacht dat ik het circuitrijden zo zou missen. De tijd gaat veel te snel en mijn rondjes zijn over voor ik het goed en wel besef. Ik beëindig de laatste lap in het donker en na het afscheid met het personeel en de eigenaar ga ik terug op weg. Terwijl de iPhone muziek door mijn oren jaagt, rijden de Multi en ik onder de open hemel bezaaid met sterren, in gedachten ben ik bij de oude legenden van het WSBK. Ik weet een heel eind verderop een mooi plekje aan een meer waar ik de tent kan zetten. De nacht is nog jong, de Multi gromt en het enige dat ik moet doen is rijden, rijden, rijden.

Voorzichtig met wat je wenst

Ik moet pas morgen in Motegi zijn voor mijn laatste stop. Patrick duidde enkele dagen geleden enkele gravelwegen aan en ik spendeer de rest van de dag aan het verkennen van die mooie pistes. Naar de sublieme vergezichten waar Patrick het over had, heb ik het raden want sinds ik Gunma terug ben binnengekomen zie ik niet verder dan drie meter door de potdichte mist. Ik maak er het beste van en het is al bijna donker wanneer ik eindelijk uit de bergen ben. Er is een camping dichtbij Lake Chuzenghi waar ik hoop op een warme douche en misschien zelfs een uurtje kan zwemmen en relaxen. Helaas hebben de weergoden andere plannen met me: zodra ik op de asfaltbaan terechtkom, draaien ze de douchekraan al voor me open. Je moet opletten met wat je wenst, want wensen komen soms uit... Enkele dagen geleden hoopte ik dat ik de Iroha Zaka alleen kon op- en afrijden en dat is net wat ik krijg: een verla-

Nog snel even langs Mount Fuji voor ik naar Amerika verkas!

De vlucht naar Californië: volledig tot rust komen.

ten Romantic Road, in de gietende regen, vol dikke mist en dat alles in de gitzwarte nacht. Eenmaal aangekomen bij de camping zie ik dat ook hier alles al afgesloten is. Ik geef het op, mijn tent is nog doorweekt van deze morgen en mijn voeten zijn het enige droge onderdeel van mijn vege lijf. Alle hotels die ik passeer weigeren me toegang. Engels kunnen ze niet, maar "no biker" is blijkbaar geen probleem. De enige weg uit het dal is terug de Iroha Zaka naar beneden rijden, vanwaar ik kom. De moed zakt mij in de schoenen wanneer ik het dichtstbijzijnde hotel zoek in de GPS, nog 35 kilometer in dit schijtweer. Maar zoals alles waar je tegenop ziet wanneer je eraan begint, valt het best wel mee. Ik rij terug naar beneden, vind een soort 'zen' in de situatie en begin uiteindelijk te schaterlachen want eigenlijk heb ik net gekregen wat ik wou. Aangekomen in het hotel doe ik zelfs niet meer de moeite om de Nike-bag af te halen, alles wat erin zit is toch doorweekt. Vlug dat nat pak uit en onder de lakens, dromen van een droge, lege Iroha Zaka.

Afscheid, of toch niet?

Motegi is mijn laatste verplichte stop in het Japanse deel van dit Globetrotter avontuur. Dat betekent meteen ook dat het mijn laatste dag met de Multistrada Enduro in Japan wordt. Vanavond moet hij de kist in om naar Amerika verscheept te worden. Motegi is erg simpel om te vinden, overal staan er Engelstalige richtingaanwijzers en de omgeving hangt vol met affiches van het nakende MotoGP evenement. Mijn bezoekreden aan dit circuit is om Casey Stoner te eren die met Ducati in 2007 MotoGP Kampioen werd, tot op heden nog steeds de enige op een Ducati. Ik mag ook hier een paar rondjes rijden, maar waar ze in Sugo extreem voorzichtig waren, krijg ik hier op Motegi gewoon groen licht om voluit te gaan. Ik heb de lijnen van dit racecircuit nog nooit bekeken en heb geen flauw idee waar ik moet rijden dus ik probeer gewoon de witte boordstenen in het oog te houden en me zoveel mogelijk te concentreren op de horizon. Wanneer ik even stop onder de start/finish brug om een foto te maken, krijg ik van het personeel de officiële geblokte vlag in mijn handen. Een onvergetelijk moment.

Miyo is er ondertussen ook om mij terug naar Tokyo te loodsen. Ik heb dit ogenblik een beetje verdrongen maar het is zover, drieduizend zevenhonderd en tachtig kilometer heb ik met de Multistrada Enduro gereden in Japan, dat in slechts tien rijdagen waarvan zeven in de regen. Het lijkt net alsof Japan het een beetje wil goedmaken met me want op de snelweg naar Tokyo krijg ik een stralende zonnetje te zien. In het Ducati hoofdkantoor geef ik de sleutels af en voel ik me voor het eerst sinds ik vertrok uit België alleen achtergelaten. Mijn trouwe kameraad, de enige die tijdens de trip echt bij me was en Japan gezien heeft hoe ik het land gezien heb, zal ik pas volgende week terugzien in San Francisco bij de overdracht aan Eduardo, de volgende Globetrotter. Miyo ziet dat ik het een beetje moeilijk heb en weet dat ik de volgende twee dagen eigenlijk niets te doen heb. Zonder iets te vragen, komt ze terug met de sleutels van een Ducati Hyperstrada met de mededeling "Vooruit, bezoek jij nu maar Mount Fuji, het kan niet altijd regenen.". Ik kan mijn geluk niet op en diep uit mijn bagage snel mijn tent, slaapmat en –zak, tandenborstel en wat schoon ondergoed voor ze zich bedenkt. Die avond slaap ik aan de voet van Fuji san, weliswaar terug in de regen maar gelukkiger dan ooit.

Under the bridge

Op de vlucht naar Californië krijg ik uitgebreid de kans om wat uit te rusten en zelfs een film te bekijken. Lang geleden! Jeffrey van Ducati Noord-Amerika haalt me op in de luchthaven en brengt me rechtstreeks naar hun hoofdkantoor. Mijn Globetrotter krijg ik niet terug maar ze hebben wel een andere Enduro klaargezet om er de rit naar Laguna Seca en San Francisco mee af te werken. Ik heb geen zin om al te veel bagage mee te zeulen voor de resterende drie dagen, dus ik neem enkel mijn kampeerspullen en wat schone kledij mee. Het duurt slechts luttele kilometers tot ik de Multistrada weer gewoon

ben, wat een verschil met die kleine Hyperstrada. Ik neem de CA1, de snelweg langs de kust naar Big Sur. De kustlijn is simpelweg verbluffend met zijn witte stranden, rotsstranden, baaien, houten bruggen, kliffen en vuurtorens. De lucht is gevuld met de geuren van bloemen, gedroogde bladeren en de geur van warm asfalt na een regenbui, want ja: ook hier krijg ik regen over me heen. Het circuit van Laguna Seca is hier niet ver vandaan en ik kan het niet laten om de befaamde 'corkscrew' met eigen ogen te gaan bekijken. Ik vind een kampeerplaats voor de nacht in de baai van een stroompje en geniet van mijn laatste avond alleen onder de sterren. De volgende dag heb ik afgesproken met twee motorrijders vanuit de Bay Area, Kris en James, die me de hele dag de mooiste plaatsen rondom SFO laten zien: Big Basin, Pescadero en Pigeon Point Lighthouse. Hoewel ik er niet speciaal naar had uitgekeken om de USA te bezoeken na die overdaad van indrukken in Japan, hebben de luttele 800 kilometer die ik hier heb afgelegd me zeer benieuwd gemaakt naar wat de westkust van dit immense land nog allemaal te bieden heeft.

Het circuit van Laguna Seca

De Mazda Raceway Laguna Seca is een circuit gelegen in Monterey, Californië en heft een lengte van 3,6 kilometer. Het circuit is berucht voor de soms hoge omgevingstemperaturen maar vooral voor de zogenaamde 'Corkscrew' (kurkentrekker), een blinde chicane op een heuvel die in dalende lijn afloopt. Ducati was hier dikwijls aan de winnende hand, o.a. met rijders Troy Corser, Ben Bostrom, Ruben Xaus, John Kocinsky en Troy Bayliss.

De overhandiging van de Globetrotter-toorts onder de Golden Gate maakt me wat emotioneel, vooral van geluk. Gelukkig omdat ik deel mocht uitmaken van dit ongelooflijke project, gelukkig omdat Ducati niet getwijfeld heeft om mij zo'n grote motor mee te geven, gelukkig omdat ik de kans kreeg om mijn eigen vleugels te strekken. Na de overdracht rijden Eduardo en ik nogmaals op en af de Golden Gate als afscheid aan San Francisco en wanneer hij vertrekt voor zijn deel van de Globetrotter-trip, staat mijn taxi klaar richting vliegveld. Sayonara, Multistrada! •

